

1 Highlights Efterår 2020

Glyptoteket Tal R

Glyptoteket viser fra den 18. juni 2020 en soloudstilling med den danske kunstner Tal R. Udstillingens centrum er en større serie nye bronzeskulpturer og gips, som Tal R har arbejdet på i de senere år, og som for første gang præsenteres samlet.

Tal R, der er født i 1967, har altid bevæget sig frit mellem genrer inklusive skulptur, men med sine bronzeskulpturer føjer han et nyt kapitel til sit oeuvre. Her er der nemlig tale om, at kunstneren på sin helt egen måde tager livtag med den store klassiske, figurative skulpturtradition. Netop denne tradition er kernen i Glyptotekets skulptursamling fra det 19. århundrede, der takket være Carl Jacobsens passion for den figurative skulptur fra sin samtid rummer en af verdens fineste Rodin-samlinger samt formidable værker af bl.a. de franske kunstnere Carpeaux og Degas.

Ser man kunsthistorisk på det, blev den fortællende figurative skulptur i det 20. århundrede afløst af et sprængt kunstbegreb, som med avantgardernes indtog fik den til at fremstå bedaget. Med neoavantgarde, minimalisme og popkunst, collage, assemblage, installationskunst og nye medier, blev der for alvor lang afstand til de fortællende, figurative bronze- og marmorværker fra århundredet før.

Det er imidlertid netop denne klassiske 1800-talsskulptur, Tal R har bevæget sig ind i. Han er betaget af skulpturkroppene fra det 19. århundrede, men transformerer dem ind i sit værk ved at tage udgangspunkt i det nære omkring ham selv: hverdagens kroppe, former og figurer. Han kalder det selv den banale hverdag: En danser, en dreng, en cyklist. Formet i ler, afstøbt i gips og støbt i bronze efter alle den klassiske skulpturs regler, præsenterer Tal R således for første gang en stor gruppe skulpturer i bronze.

Udstillingen bliver iscenesat i Vilhelm Dahlerups bygning – den ældste del af Glyptoteket, hvor man hidtil netop har kunnet opleve museets samling af dansk og fransk skulptur fra det 19. århundrede.

I denne video kan du se kunstneren Tal R og Bengt Holst, videnskabelig direktør i Københavns Zoo, i samtale med journalist Nynne Bjerre Christensen. De taler om dyr, mennesker og alt indimellem:

<https://youtu.be/hYeZR-y1nok>

Tal R: Dyr og Mennesker, er andet led i Glyptotekets udstillingsrække med internationalt anerkendte samtidskunstnere, som museet har fået mulighed for at gennemføre i 2019, 2020 og 2021 takket være en bevilling fra Det Obelske Familiefond. Der udgives et katalog i forbindelse med udstillingen.

Berlingske interview

Tal R: Som kunstner bliver jeg kåd ved tanken om, at folk river statuer ned

Mens aktivister vil hive statuer ned i resten af verden, er danske Tal R i gang med at opføre nye skulpturer. Ikke for at hædre konger, men som en hyldest til det almindelige menneske. Alligevel ved han ikke, hvordan de bliver modtaget. »Du kan aldrig vide, om dine statuer bliver hyldet eller gravet ned i fremtiden,« siger kunstneren

Midt i en tid, hvor skulpturer diskuteres, overmales og fjernes, er Tal R aktuell med sine egne store menneskeskulpturer. Og selvfølgelig er også det politisk. »Jeg laver de her figurer, og de er lavet af mig, et menneske, der læser aviser. Du kan ikke lave kunst uden at være politisk,« siger han.

De vil rive statuer ned over hele verden. I England går det ud over Churchill, i Norge raser debatten om Ludvig Holberg, mens 1.500 svenskere har skrevet under på en protestskrivelse for at få fjernet en statue af den svenske botaniker Carl von Linné.

Midt i det hele går danske Tal R og opstiller egne, nye skulpturer af bronze og gips på Glyptoteket i København. De 30 skulpturer af mennesker og dyr er resultatet af en årelang proces, men de virker næsten som et svar til tiden.

Motiverne er nemlig – med kunstnerens ord – banale. En ung dreng, modelleret over Tal Rs teenagesøn, skridter selvbevidst afsted i et par brede bukser. En profet hviler sit ansigt i et støttende skæg. En anden dreng trommer hovedløst afsted inspireret af [Célines](#) klassiker »Rejsen til nattens ende«, hvor de unge mænd sidder og keder sig, indtil soldaterne kommer med deres trommer. Så følger de trop.

»De fleste af de historiske skulpturer i København er adelsfolk eller borgmestre, og det siger os ingenting i dag. Det er allerhøjest eksotiske – som en slags 3D-fotografier fra en anden tid. Som kunstværker er de stumme,« siger Tal R og travler gennem lokalet iført par mønstrede bukser og kasket, der virker som en understregning af hans pointe om, at der er langt mere værdi at hente i det banale end i det pompøse. Selv nævner han en mere almindelig skulptur blandt sine personlige favoritter.

1 Highlights Efterår 2020 Glyptoteket Tal R

»Når man taler om at være tosproget, vil jeg sige, at kunsten er mit første sprog. Det er mit bidrag til debatten. For hver skridt jeg træder tilbage, er jeg mindre meddelsom,« siger Tal R, der torsdag åbner en stor udstilling af skulpturer på Glyptoteket.

»På pladsen bag Rundetårn står en skulptur af en almindelig kvinde, og jeg stopper altid op, når jeg går forbi. Hun står der bare, uden at være en hyldest eller have en dagsorden. Og det gør hende meget mere interessant.«

Ironi minder om økologisk mælk: Det er 15 år siden, at Tal R første gang fik lyst til at lave skulpturer. Det begyndte som et opgør mod den ironi, han mødte på kunstakademiet i 90'erne, hvor de unge kunstnere havde svært ved at se, hvordan de kunne lave oprigtige værker om det egentlige liv. Men ironi er som økologisk mælk, siger Tal R. Den holder ikke særlig længe. Og alt forandrede sig, da videokunstnerne begyndte at lave »små film om, hvordan der var i deres stue kl. 3 om natten«.

»Det gav os mere blod på tanden i forhold til at afsøge, hvordan man lavede ærlige skildringer af virkeligheden. Hvordan man arbejdede figurativt. Det er jo svært, og jeg havde intet håndværk. Fødder og hænder kunne jeg slet ikke forholde mig til. Hånden burde bare være en klo og ikke fem dimser, som er utroligt irriterende at forholde sig til. Jeg kæmpede længe med det.«

»Lysten er bilen, der kører afsted, evnerne følger efter som en usynlig trailer.«

Gennembruddet kom under en rejse til Irland, hvor Tal R lod en stor, flot pære stå lidt for længe på sengebordet.

1 Highlights Efterår 2020

Glyptoteket Tal R

»Ved et tilfælde lavede jeg et hul i den med pegefingern, du ved for sjov. Og pludselig havde den et ansigt. Det viste mig, at vi som beskuerer laver ansigter helt af os selv. En hånd kan sagtens bare være noget knyttet med et hul igennem.«

Oplevelsen fik ham til at købe alle mulige grøntsager og frugter. Yams. Græskar. Deres ansigter blev til serien »Fruit«, der blev udstillet i 2004. Undervejs lærte Tal R to ting. Den første er at tro på at gøre ting, selv om man ikke ved, hvordan man skal gøre dem.

»Det har altid været en ledetråd for mig, at det er vigtigere at have en vilje, en lyst eller en nysgerrighed end at kunne det. Lysten er bilen, der kører afsted, evnerne følger efter som en usynlig trailer, du trækker ned til storcenteret i Høje Taastrup.«

»At lave skulpturer er forbandet svært men næstefter at bede din nabo lugte dig under armene, er det også det mest basale, du kan gøre,« siger Tal R.

Det er vigtigt, at du ikke er bange for at tabe, siger Tal R. Bare du er klar over, hvilken vej bilen skal køre, skal det nok gå. Leg er fint, men det skal være leg med en retning. Det er derfor, kunstinstitutionerne skal skabe et miljø, hvor man kan begå fejltagelser. De skal være stedet for den yderste fantasi.

»Det er også sådan, det begyndte for mig. Jeg er ikke født ind i den her branche, men i skolen var jeg ham, der var god til at tegne. Det havde social kapital i forhold til mine forældre, fordi jeg holdt min kæft, når jeg tegnede, og på den jødiske skole var der social kapital i at være ham, der kunne tegne de flotteste hagekors. Skolebørn har jo ikke kun brug for Vorherre, de har også brug for Satan,« husker Tal R.

Samme tilgang havde han til skulpturerne. Han gik til det som en leg. Fandt nogle tomme øldåser og nogle pinde og klaskede gips henover det. Skitser gik han ikke op i. Resultatet var, at de første figurer faldt sammen. Han opdagede, at det skulle understøttes ordentligt, hvis det skulle være højt. Først langsomt tog figurerne form.

Undervejs kom Tal R til at tænke på, at billedkunstnerne havde glemt at genrejse mennesket. Den figurative skulptur var mere eller mindre endt som de figurer, der altid står på torvet i Andeby. Noget abstrakt med et hul i midten. Der manglede en skulptur af det almindelige og banale, siger Tal R. »Hvis du hiver en satan ud af dig selv, skal du være opmærksom på, at du aldrig ved, hvad han holder i hånden.«

1 Highlights Efterår 2020 Glyptoteket Tal R

»Banalitet bliver nemt kitsch, men det gode er, at det taler til os allesammen. Det er ikke bundet så meget op på en tid. At lave skulpturer er forbandet svært, men næsteften at bede din nabo lugte dig under armene, er det også det mest basale, du kan gøre. Det er noget utrolig rart ved at have det midt i alle vores holdninger,« siger Tal R og understreger, at hans motiver er dem, vi alle deler på vores iPhones.

»Jeg kiggede på min egen søn, der var 16 år gammel på det tidspunkt. Han havde ladet sit hår gro i nakken som en protest mod mig, der er skaldet og synes, at hans frisure er fjollet. Og så gik han omkring i de her lange Adidas-bukser. Det er så smukt et billede. Et ungt menneske, der forlader sit hjem og træder ud i verden. Hvornår bliver vi for moderne til at se, at det er en fantastisk figur?«

Hvorvidt motivet kan blive kontroversielt, skal kunstneren ikke forholde sig til, siger Tal R.

»Hvis du hiver en satan ud af dig selv, skal du være opmærksom på, at du aldrig ved, hvad han holder i hånden«. Tal R åbner en stor udstilling af skulpturer på Glyptoteket.
Foto: Søren Bidstrup.

»Det er min rolle at lave det, jeg har lyst til, uden at tænke på, hvordan det kan læses om mange år. Man må forstå, at der aldrig bare er én kontekst. Hvis du smider en statue op på en trailer og kører den rundt i landet, vil den blive læst forskelligt. Hvis du forestiller dig, at den trailer også er en tidsmaskine, så kan du se, hvor svært det er at forudsige. Du kan aldrig vide, om dine statuer bliver hyldet eller gravet ned i fremtiden.«

At visse skulpturer ender med at blive fjernet, generer ham ikke. Man kan jo også vælge at se på det som et tegn på, at kunsten betyder noget for folk, siger han. »Som billedkunstner bliver jeg helt kåd ved tanken om, at skulpturerne har så stor en værdi. Man skærer ikke billeder over med samme iver, og det kræver faktisk meget at sprænge eller ødelægge en figur,« siger Tal R. Selv mener han, at de skal blive stående.

»En ung kunstner sagde i går: Måske er det bedre at lade dem stå og diskutere, hvad de står for. De kontroversielle statuer er også en påmindelse om, at ondskenen ikke findes uden for os selv – men indeni. Vi mennesker er nogle sataner. Vi skal arbejde med os selv for at fordrive alle de racistiske holdninger, vi har. Men hvis du hiver en satan ud af dig selv, skal du være opmærksom på, at du aldrig ved, hvad han holder i hånden.«

Og det er det, Tal R har at sige til debatten. Resten kan ses på Glyptoteket under en titel, som »selv Valby Medborgerhus ville afvise, fordi den er så banal«. Og dog er alt politisk. Og udfordrigeligt.

1 Highlights Efterår 2020

Glyptoteket Tal R

»Mine forældre er ligeglade med tidens debatter, men de fylder meget hos mig. Hvad tør jeg efterhånden tro på?« siger Tal R og understreger, at diskussionen om de kontroversielle statuer må påvirke enhver, der arbejder med kunst.

»Da man opsatte statuer af plantageejere, tænkte man heller ikke, at det ville blive kontroversielt. Tiden ændrer sig, det er vi ikke herre over. Heldigvis. I den forstand kan det at lave en skulptur minde om den søgen, man har, når man er ved finde frem til, hvad ens holdning og standpunkt som menneske egentlig er. Tiden bærer for første gang i meget lang tid præg af en forandring, som har været tiltrængt længe, og bag det hele står der heldigvis et menneske, som for eksempel en ung mand med langt hår i nakken, som selv kan vælge, om han vil gå ud ad døren med eller uden sit hoved«

Rodin. Kysset.

Auguste Rodin, François Auguste René Rodin, 12.11.1840-17.11.1917, fransk billedhugger. Allerede som 14-årig blev Auguste Rodin elev på La petite école i Paris (nuv. École supérieure des arts décoratifs), hvor hans lærer lagde vægt på at bevare elevernes individualitet og at introducere dem til 1700-tallets kunst fremfor den samtidige salonkunst.

Det fik uheldige konsekvenser for Rodin, der tre gange blev nægtet optagelse på kunstakademiet, fordi hans værker fraveg den etablerede kanon. Han ernærede sig som håndværker, bl.a. stukkatør, men arbejdede samtidig på egen hånd som billedhugger.

Rodins ældste bevarede værk, et portræt af faderen, Jean-Baptiste Rodin (1860, Musée Rodin, Paris), er inspireret af antik romersk kunst ligesom Manden med den brækkede næse (1863, bl.a. Glyptoteket). Antikken og naturstudiet blev fremover centrale inspirationskilder for Rodins kunst.

I 1863 studerede han hos Antoine-Louis Barye og fik også forbindelse med Jean-Baptiste Carpeaux. I 1871 blev Rodin ansat som dekorationsmaler i Bruxelles hos billedhuggeren A. Carrier-Belleuse (1824-87). Han blev i Belgien til 1877 og arbejdede snart på egen hånd, fx med Loos-monumentet (1874, Antwerpen).

I 1875 foretog Rodin en rejse til Italien, hvor han blev grebet af Michelangelos og Donatellos kunst. I 1877 udstillede han i Bruxelles og i Paris på Salonen værket Bronzealderen (1876, bl.a. Glyptoteket), der blev beundret for sin realisme, men han blev også beskyldt for at have taget en afstøbning direkte af modellen.

1879-82 var Rodin tilknyttet porcelænsfabrikken i Sèvres, og han deltog i konkurrencer om offentlige monumenter, fx Krigens ånd (1878, privateje), et barokt, dramatisk værk, hvor han brugte sin samleverske Rose Beurets (1844-1917) træk. Han vandt dog ikke disse konkurrencer.

På Salonen i 1881 udstillede han Johannes Døberen prædiker (1880, bl.a. Glyptoteket), hvorefter han fik kontakter i den kunstneriske, litterære og politiske verden samt en række bestillinger på buste, fx af Victor Hugo (1897), Gustav Mahler (1909), Georges Clemenceau (1911, eksemplarer af alle tre på Musée Rodin).

I 1880 bestilte den franske stat en port hos ham til et projekteret kunstindustrimuseum, der imidlertid aldrig blev bygget; med afsæt i Dantes Den guddommelige komedie arbejdede Rodin resten af livet med den over 6 m høje Helvedesport, der først blev støbt i bronze i 1928 (Musée Rodin).

Værket var inspireret af middelalderlige italienske bronzedøre og franske katedralportaler og indbefattede en mængde skulpturer og delgrupper, som Rodin efterhånden trak frem som enkeltværker, fx Grubleren (1880) og Kysset (1884, begge bl.a. Glyptoteket).

1 Highlights Efterår 2020

Glyptoteket Tal R

I 1884 vandt han en konkurrence om et monument til byen Calais: Borgerne fra Calais (påbegyndt 1884, opstillet 1895 i Calais). 1891-98 skabte han på bestilling fra Frankrigs litterære selskab sin mest ekstreme statue, Balzac (Musée Rodin). Selskabet kunne imidlertid ikke acceptere det færdige resultat, hvorefter Rodin trak værket tilbage. Det bærer reminiscenser af egyptisk skulptur og ældgamle kultsten, og det statuariske underspilles til fordel for den massive blokeffekt, selvom Rodin, som altid, havde modelleret kroppen under tøj.

Efter 1900 udstillede Auguste Rodin torsoer og fragmenter af statuer, der inspirerede billedhuggere som Aristide Maillol og Constantin Brancusi. Hans foretrukne materiale var nu marmor, og han lod bearbejdede og rå dele indgå i samme værk.

Med den stigende berømmelse og bestillinger fulgte en omfattende ateliervirksomhed, og Rodin ansatte dygtige medhjælpere, fx Camille Claudel, der også blev hans model og elskerinde.

KYSSET. Alastair Sooke, Daily Telegraph:

It is known as one of art's most popular images of sexual love, but Auguste Rodin's sculpture of two lovers has a tangled – and controversial – history, writes Alastair Sooke.

It must be one of the frankest – and most popular – images of carnal love in the history of art: Auguste Rodin's monumental marble sculpture of two naked lovers fused in passion, known simply as The Kiss. With sleek and supple bodies, which provide a striking contrast to the roughly chiselled rock on which they sit, Rodin's sweethearts appear timeless and idealised: a universal representation of sexual infatuation, oblivious to all else.

Three over-life-size marble versions of the sculpture were executed in Rodin's lifetime. The earliest is in the collection of the Musée Rodin in Paris, which reopened this month following extensive refurbishment, in its home, the Hôtel Biron, a magnificent 18th Century palace that the sculptor used as his Paris studio until his death in 1917.

Rodin's sweethearts are a universal representation of sexual infatuation

The museum was always one of the most romantic destinations in the city. Now spruced up, with refurbished woodwork and parquet floors, it remains so; indeed, its appeal has been enhanced. And, appropriately enough for this mecca for young lovers, The Kiss occupies a prominent position, immediately visible as you enter the building, in the middle of a gallery on the ground floor.

Yet while The Kiss seems so buoyantly optimistic, simple, and carefree, the story of its creation and afterlife offers a knottier tale. For instance, did you know that Rodin's paramours actually represent a pair of doomed adulterers from Dante's Inferno?

Doomed lovers

The origins of the sculpture can be traced to 1880, when Rodin, who had been born in a working-class district of Paris as the son of a police clerk, was approaching 40. By then, he had established his reputation. That year, he was commissioned for the first time by the French state to design a pair of monumental bronze doors for a new museum of decorative arts.

As a theme, he chose Dante's Inferno. From the off, he planned to sculpt a pair of lovers in relief in the middle of the left-hand door panel. Called Faith, the group would represent the illicit passion of Paolo and Francesca, whom Dante met in the second circle of hell, buffeted by an eternal whirlwind, and who were a popular subject in 19th Century art.

1 Highlights Efterår 2020

Glyptoteket Tal R

According to the original 13th Century story, Francesca and Paolo fell for one another as they sat reading tales of courtly love. When Francesca's husband, who was also Paolo's brother, discovered them, he stabbed them to death. Rodin decided to depict the lovers at the moment of their first kiss. Look closely, and you can see the book slipping from the man's left hand.

In the mid-1880s, though, the plans for the new museum foundered, and Rodin's Gates of Hell, as they eventually became known, were not cast in bronze until after his death. By 1886, though, Rodin had decided anyway that his bas-relief of Paolo and Francesca would work better as a large, spiralling sculpture in the round – and the following year, the French state commissioned him to execute the work in marble on a scale larger than life.

For the next decade, The Kiss stood unfinished in Rodin's studio, as he focused his attention elsewhere. In 1898, though, Rodin decided to exhibit it at the annual Salon, alongside his monolithic statue of the writer Honoré de Balzac, which the art historian and Rodin scholar Catherine Lampert describes as the artist's "most radical work".

The Kiss proved a hit with the public at once

While the latter sculpture, in which the writer stands shrouded in a robe covering a strangely priapic bulge, was ridiculed, The Kiss proved a hit with the public at once. It was quickly copied in bronze in various sizes, and more than 300 casts had appeared by 1917. "It is a magnet for thoughts of romantic, physical, youthful passion," explains Lampert.

In 1900, the gay Bostonian antiquarian and connoisseur Edward Perry Warren, who lived in East Sussex in southern England, enquired whether Rodin would consider producing a full-size replica of the sculpture "in the finest possible marble" for his own private collection. The French artist acquiesced and a contract was drawn up, specifying Rodin's fee of 20,000 francs, as well as the stipulation that "the genital organ of the man must be completed". The finished piece was delivered in the summer of 1904, but it proved too large for Warren's house and had to be stored, ignominiously, in the stable block.

Its indecency offended puritanical locals, who feared that it would incite lewd behaviour

During the First World War, Warren loaned it to Lewes Town Hall: "It was installed in the Assembly Room," says Lampert, "which was a recreation space for troops billeted in the town. Regular boxing matches were staged in the room." But the indecency of its nude protagonists proved so offensive to puritanical locals, who feared that it would incite lewd behaviour among the soldiers, that it was surrounded by a railing and covered with a sheet. Two years later, it was returned to Warren and hidden by hay bales, to protect it from shells. Eventually, long after Warren's death in 1928, it entered the collection of the Tate, in 1953.

All tied up

Half a century later, The Kiss was causing controversy in Britain once again. For years, it had occupied the central rotunda in what is now Tate Britain, but, following the opening of Tate Modern in 2000, it was moved to the new gallery, where it languished on a landing near the toilets.

When the British artist Cornelia Parker was invited to participate in the Tate Triennial in 2003, she decided to return The Kiss to its "prime spot" in Tate Britain, wrapped up in a mile of string. This was a reference to an infamous wartime show of Surrealism in New York designed by the modern artist Marcel Duchamp, who criss-crossed the exhibition space with a "mile of string", so that his tangled web would obscure the other artworks.

1 Highlights Efterår 2020

Glyptoteket Tal R

“It was like a battle between two styles,” Parker explains, referring to her own intervention, which she called *The Distance (A Kiss with String Attached)*. “I’ve always loved Rodin, but I probably love Duchamp more. And I felt that even though it was the most famous sculpture in the Tate – people love it – *The Kiss* had become a bit clichéd. I wanted to give it back the complication it used to have, that relationships can be tortured, and not just this romantic ideal. So, the string stood in for the complications of relationships.”

Not everybody was enamoured with Parker’s idea. Negative articles quickly appeared in the press: “Some of it was quite painful, but it didn’t surprise me,” Parker recalls. “Perhaps it seemed a very arrogant thing for me to be doing.” One irate visitor to the Tate even whipped out a pair of shears and chopped off Parker’s string before the guards could intervene. The Tate wanted to prosecute, but Parker didn’t wish to give any more oxygen to the assailant’s cause. “Instead I just tied the string back together and put it back on,” she says, “and that made it even less lyrical and slightly more punk. I imagined that Duchamp would have enjoyed that, so I thought I should enjoy it too. Actually, it’s one of my favourite pieces I’ve ever done.”

Rodin was one of the first artists to be curious about the sexual experience of women –
Catherine Lampert

Of course, the conceptual art that Duchamp pioneered during the first half of the 20th Century could not have been more different from Rodin’s easy-on-the-eye forms. Yet Rodin, too, was a great innovator. “His imagination was fired by immediate proximity to the men and women who posed for him,” Lampert explains, “and his modelling in clay of their bodies, turned 360, is still breath-taking and unsurpassed.” Moreover, she continues, “He was one of the first artists to be curious about the sexual experience of women.”

To a degree, this is evident in *The Kiss*, in which the woman reciprocates the active sexual desire of the man. (It was rumoured that the inspiration for the woman in *The Kiss* was Rodin’s mistress, the sculptor Camille Claudel, but the sculpture was begun before they had met.)

Yet Rodin’s curiosity about female sexuality is even more apparent in other, more explicit works of art displayed at the Musée Rodin, such as the startling *Iris, Messenger of the Gods* (c 1895), in which a headless naked woman hurtles through space in mid-air. In a gesture that may allude to the titillating routines of can-can dancers, her right hand clutches her foot, so that her legs are splayed to reveal her sex.

It is a cleaned-up, tasteful rendition of desire – a kiss, not an orgasm

The Kiss isn’t nearly as provocative. If anything, it is a cleaned-up, tasteful rendition of desire – a kiss, not an orgasm. Perhaps this is why Rodin himself was dismissive of it: he once called *The Kiss* “a large sculpted knick-knack following the usual formula”. Yet – like Parker’s mile of string – knowing about the backstory of the sculpture complicates our response to it, in, I believe, a useful and stimulating way. Perhaps the old adage is right: despite appearances to the contrary, the course of true love never does run smooth.